

ΣΒΗΣΤΕ ΜΑΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΧΑΡΤΗ ΣΑΣ

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ

ΓΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ & ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Αυτό που συμβαίνει γύρω μας είναι μια παρατεταμένη προετοιμασία για πόλεμο. Μπορεί οι επικοινωνιακές ανάγκες των αφεντικών να ήθελαν σε προηγούμενη φάση να θολώνουν τα νερά μιλώντας για μεμονωμένες περιφερειακές συγκρούσεις εδώ κι εκεί (και μεμονωμένες «κρίσεις»)- πλέον όμως δεν βρίσκουν κανένα λόγο να το κρύβουν. Σε όποιο παράλληλο αλγοριθμικό σύμπαν και να ζει κανείς, δε μπορεί να μην έχει παρατηρήσει ότι τα πολεμικά ανακοινωθέντα δίνουν και παίρνουν.

Αυτή η διαδικασία πάει πίσω στο χρόνο και δυστυχώς έχει και μέλλον: τα καπιταλιστικά κράτη δεν σχεδιάζουν με γνώμονα μερικές εβδομάδες αλλά πολύ παραπάνω. Η καραντίνα και η «εμβολιαστική εκστρατεία» ήταν μία πρώτη επίδειξη των διαθέσεών τους. Και αν έχουμε μάθει κάτι από τότε, είναι ότι δεν χρειάζεται να είμαστε ειδικοί για να καταλάβουμε προς τα που το πάνε.

Ως περήφανα ανειδίκευτοι, ως αντιφασίστριες και αντιφασίστες, παραθέτουμε μερικά σημεία πάνω στον χάρτη τους:

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μπορεί να φαίνεται τραβηγμένο, αλλά ο παγκόσμιος πόλεμος που βρίσκεται σε εξέλιξη έχει ξεκινήσει εδώ και 30 χρόνια, λίγο μετά το τέλος του προηγούμενου που είχε ονομαστεί «ψυχρός». Αυτό που ζούμε τώρα είναι η βίαιη όξυνσή του, ένα σημείο καμψής. Ο πόλεμος είναι παγκόσμιος γιατί έχει μέτωπα σε όλη την υφήλιο: από την Ουκρανία ως το Σουδάν και την Συρία. Από τον Αρκτικό Ωκεανό μέχρι τη Νότια Σινική και την Ερυθρά Θάλασσα. Ο πόλεμος είναι παγκόσμιος γιατί αυτά τα μέτωπα συνδέονται μεταξύ τους με πολλαπλούς τρόπους.

Αυτό που σήμερα αποκαλούνε Δύση και περιλαμβάνει τα κράτη που έχουν στήσει τις μεγαλύτερες σφαγές στην ιστορία, αναδύθηκε κατά τον ψυχρό πόλεμο: η αντιμετώπιση του «κομμουνιστικού κινδύνου» δεν είχε μόνο το ράλι των εξοπλισμών και της «κατάκτησης του διαστήματος», δεν είχε μόνο τα σφαγεία στη Ν.Α. Ασία ή την Αφρική. Είχε και την πειθάρχηση, την αφομοίωση και την εκκαθάριση του εσωτερικού εχθρού: των κινημάτων στις μητροπόλεις όλου του πλανήτη. Παρά τις κοινές της κατευθύνσεις (και τους κοινούς της εχθρούς), αυτή η Δύση δεν αποτέλεσε ποτέ μία οικουμενική συμμαχία αλλά έναν συσχετισμό δυνάμεων με πολλές εσωτερικές/διακρατικές κόντρες. Δεν είναι ο Τραμπ που φέρνει, ξαφνικά, τούμπα τις ισορροπίες, γιατί πολύ απλά όσες από αυτές υπήρχαν, στέκονταν ήδη πάνω σε τεντωμένο σχοινί.

Η ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Ο πόλεμος στην Ουκρανία ξεκίνησε το 2014, μετά το πραξικόπημα της πλατείας Μαϊντάν. Από το 2022 πήρε τη μορφή αυτού που γνωρίζουμε σήμερα: ενός ανελέητου σφαγείου, στο οποίο πολλά κράτη έχουν βάλει τα λεφτά τους. Σε αυτά τα τρία και κάτι χρόνια, το ουκρανικό πεδίο μάχης έγινε ένα νεκροταφείο για εκατοντάδες χιλιάδες στρατιώτες και αμάχους, ενώ ήταν παράλληλα και το απόλυτο πεδίο βολής: από την χρήση της τεχνητής νοημοσύνης για τον χειρισμό και την κατάρριψη των ντρόνους, μέχρι την εκπαίδευση στον πόλεμο χαρακωμάτων, που δεν έγινε ποτέ ντεμοντέ, το ουκρανικό πεδίο μάχης αποτελεί το πιο οφθαλμοφανές δείγμα για το ότι τα κράτη μας μπορεί να πειραματίζονται αλλά σίγουρα μας προορίζουν για κρέας για τα κανόνια.

Αυτό που αναδεικνύεται τώρα, είναι η διαχείριση της εξελισσόμενης ήττας του συσχετισμού δυνάμεων που είχε ονομαστεί Δύση. Αυτών των κρατών δηλαδή που συμμετείχαν στον πόλεμο της Ουκρανίας με κάθε πιθανό τρόπο -πέρα από το να στείλει στρατιώτες με τα κανονικά εθνόσημα στις στολές τους. Τα πισώπλατα μαχαιρώματα και τα πάρε-δώσε γύρω από τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της Ουκρανίας, δεν είναι κόνξες κάποιου φιλειρηνικού ηγέτη με κακό μαλλί, είναι ακριβώς το αντίθετο: είναι ο κανόνας των διακρατικών ισορροπιών/ ανταγωνισμών. Κανένας πόλεμος δεν έχει τελειώσει ποτέ μέσα από τους πολεμοκάβλους λογαριασμούς των κρατών.

Η Ουκρανία δεν ήταν μόνο «πεδίο βολής» επί του εδάφους αλλά και επί του ψηφιακού. Η εφαρμογή Diiia έκανε πάταγο σχετικά με τον έλεγχο, το φακέλωμα και το ρουφιάνεμα. Το δικό μας αντίστοιχο λέγεται Gov.

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Στην Παλαιστίνη, στη Γάζα και στη Δυτική όχθη, δεν διεξάγεται ένας πόλεμος μεταξύ δύο κρατών. Και, σίγουρα, όχι ανάμεσα σε ένα δημοκρατικό ανάχωμα και μία τρομοκρατική οργάνωση. Στην Παλαιστίνη, διεξάγεται μία γενοκτονία και ένας εκποτισμός σε λάιβ στριμ, από ένα απαρτχάιντ κράτος απέναντι στους ιθαγενείς της περιοχής και τις δεκάδες διαφορετικές οργανώσεις τους. Μία προσπάθεια πλήρους εξόντωσης και εκποτισμού τους, με όλη τη βαρβαρότητα που της αναλογεί. Η αντίσταση των ιθαγενών, όχι μόνο σε αυτή τη φάση αλλά μέσα στην ιστορία, έχει μοιράσει σφαλάρες προς όλες τις κατευθύνσεις: γι' αυτό και την χλευάζουν με κάθε ευκαιρία, άλλοτε με ωμό ρατσισμό και άλλοτε με ευαίσθητο δυτικό ανθρωπισμό.

Η Γάζα, η μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του κόσμου, έχει εδώ και καιρό μπει στο κέντρο των γεωπολιτικών διακρατικών κουμάντων γύρω από τη Μέση Ανατολή και όχι μόνο. Η «Ριβιέρα στη Γάζα» δεν είναι απλά μια προβοκατόρικη δήλωση, αλλά δείγμα των διαθέσεών τους, μαζί με τις συνθήκες του Αβραάμ, τον εμπορικό/ενεργειακό δρόμο IMEC και τη μοίρα της ευρύτερης περιοχής στο φόντο.

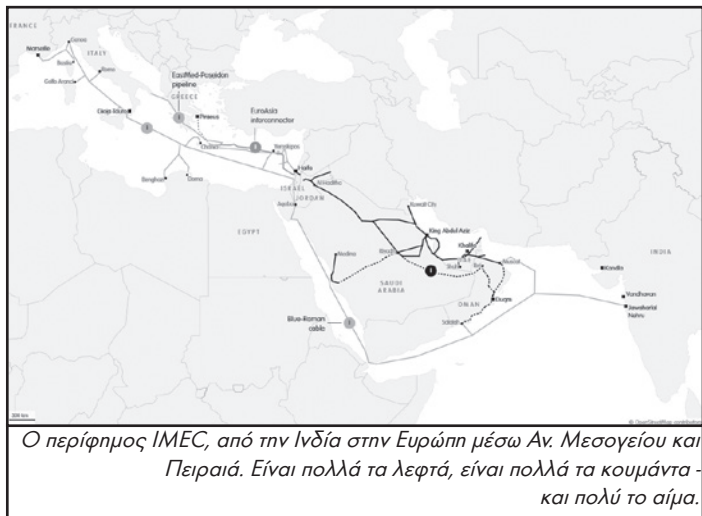

Χαρτοπανό: Ριβιέρα για τα αφεντικά στο Μελιγαλά.

Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ

Το ελληνικό κράτος βρίσκεται όπου μυρίζει μπαρούτι. Από το στρατιωτικό τράνζιτ της Αλεξανδρούπολης για εξοπλισμό της Ουκρανίας μέχρι τις φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα, τις ύποπτες ανθρωπιστικές αποστολές στη Λιβύη και την τουλάχιστον δεκαπενταετή ελληνο-ισραηλινή φιλία. Τώρα βρίσκεται αντιμέτωπο με ένα εθνικό/γεωπολιτικό στραπάτσο: όλα του τα σχέδια των τελευταίων χρόνων κινδυνεύουν να πάνε στα σκουπίδια, μέσα απ' τους αναδυόμενους συσχετισμούς δύναμης. Ειπωμένοι και αλλιώς: όταν μπλέκεις με τα πύθουρα, σε τρώνε οι κότες.

Δεν είναι όμως για λύπηση. Το αντίθετο! Γιατί είναι αυτό ακριβώς το κράτος που έχουμε πρώτα, κύρια και πάντα απέναντί μας και τον λογαριασμό για τις νίκες και τις ήττες του τον πληρώνουμε πάντα εμείς. Έχουμε την εκτίμηση ότι συνέπεια όλων των παραπάνω είναι οι κινήσεις του ελληνικού κράτους να γίνονται πιο επικίνδυνες και τα ρίσκα που παίρνει ακόμα μεγαλύτερα. Έχουμε επίσης την εκτίμηση ότι, πάλι λόγω των παραπάνω, το ελληνικό κράτος περνάει σε έναν γύρο εσωτερικών ανακατατάξεων στην προσπάθειά του για αναδίπλωση και επανασχεδιασμό. Έτσι μπορούν, εν μέρει, να εξηγηθούν οι κόντρες μεταξύ επιφανών αφεντικών του, εφοπλιστών, ενεργειάδων, καναλαρχών και όχι μόνο.

Καθόλου τυχαία με όλα τα παραπάνω μια σειρά από πρώτης κλάσης, αριστερά και δεξιά, στελέχη των κομμάτων των αφεντικών, βγήκαν να μιλήσουν με το βλέμμα στραμμένο στην Μέση Ανατολή και τα «εθνικά θέματα». Τα υποθαλάσσια καλώδια και οι εμπορικοί διάδρομοι, που όλοι τους υποστηρίζουν, είναι κομμάτι των ελληνικών πολεμικών επιδιώξεων. Οι διαχρονικές διεκδικήσεις του ελληνικού κράτους για παράλογες ΑΟΖ στο μέγεθος ολόκληρης της Ανατολικής Μεσογείου είναι επίσης. Έτσι λοιπόν τα αφεντικά μας κουρδίζουν ξανά με ζήλο τον милитарισμό, έχοντας στρατό και εξοπλισμούς στο πρώτο πλάνο και τον εθνικισμό να βγαίνει στον δρόμο. Δεν τους αναγκάζει κανείς: τα εθνικά συμφέροντα - διακομματικά και ολοκληρωτικά - επιβάλλουν την πολεμική προετοιμασία- γι' αυτό και τα ντόπια αφεντικά κάνουν τους μπροστάρηδες στους «ευρωπαίους εταίρους».

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ

Ποιοι έχουν πρόβλημα με τους μετανάστες; Μα ακριβώς αυτοί που τόσα χρόνια επωφελούνται από την εκμετάλλευση της εργασίας τους. Μόνο έτσι έχει νόημα να βλέπουμε την επαναφορά των μεταναστών στο λόγο των ευρωπαϊκών κρατών και των ΗΠΑ. Και η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν ήταν τόσο φιλόανθρωποι, ώστε η τωρινή φάση να αποτελεί κάποια «αλλαγή ρότας». Το ξαναλέμε: η «άνοδος της ακροδεξιάς» δεν είναι τίποτα άλλο από τα κράτη που οργανώνουν τον φασισμό τους και οι φασίστες που οργανώνονται από τα κράτη τους. Οι μετανάστες και η υποτιθέμενη εγκληματικότητά τους είναι ο καλύτερος κράχτης για κάτι τέτοιο: δεν παν' να τους έχουν κάνει πατίνι για τις ορέξεις των αφεντικών τόσα χρόνια. Ο θάνατος του Άλλου φοριέται πάντα και πάει πάντα χέρι- χέρι με τα εθνικά συμφέροντα.

Η μόνη διαφορά είναι η εξής: οι μετανάστες και οι μετανάστριες που ήδη ζουν και δουλεύουν στα δυτικά κράτη, αποτελούν πλέον και ένα κρίσιμο πολιτικό πρόβλημα. Η στάση τους σε σχέση με την Παλαιστίνη, ανέδειξε έναν εσωτερικό εχθρό που πιθανώς δεν είχαν υπολογίσει. Είναι και εκεί που οφείλεται η αναζωπύρωση της λύσσας των κρατών απέναντί τους. Αυτό εδώ το κράτος πάντως, είναι και πάλι ένα βήμα μπροστά: δεν δίνει χαρτιά σε μετανάστ(ρι)ες που ζουν εδώ για δεκαετίες, ενώ όσους από τους νεότερους δεν έχει ντίξει, τους κρατάει φυλακισμένους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, στις χειρότερες δυνατές συνθήκες. Στο ζήτημα των μεταναστών, η εθνική υπερηφάνεια σπάει πάντα τα κοντέρ.

Οπαδοί της Paris Saint Germain, σε μεγάλο ποσοστό Αραβικής καταγωγής.

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ

Αν το ένα μάτι του κράτους είναι στραμμένο στην Ανατολική Μεσόγειο, το άλλο είναι σε εμάς. Ντόπιους και μετανάστες, πρώτης ή δεύτερης γενιάς. Στραμμένο στο σύγχρονο πολυεθνικό προλεταριάτο. Η συνταγή είναι έλεγχος, πειθαρχία και υποτίμηση - πάντα υλική και προπάντων διανοητική. Η συνταγή περιέχει 650 εκατομμύρια ευρώ για επανεξοπλισμό της ΕΛ.ΑΣ, λες και δεν φτάνουν οι μπάτσοι που βολτάρουν στις γειτονιές μας. Η συνταγή έχει ένα κάρο πλατφόρμες για φακέλωμα, εξακρίβωση και credit system. Η συνταγή έχει σκατά δουλειές, σκατά λεφτά και ο καθένας μόνος του κυριευμένος από τον φόβο.

Θα αναφέραμε περισσότερα, αν δεν κουραζόμασταν από την επανάληψη του να τα ζούμε καθημερινά. Σε αυτή την πόλη, όμως, εντοπίζουμε και ακριβώς εκείνο που μπορεί να σταθεί κόντρα, τις αρνήσεις που έχουν τη δυνατότητα να φέρουν τα σχέδιά τους τούμπα. Γι' αυτό και μόνο «κλωτσάμε την υδρόγειο»: μπας και βγάλουμε άκρη εδώ πέρα.

Περιγράφουμε ζοφερούς καιρούς, γιατί είναι τέτοιοι. Όμως δεν έχουμε κανένα λόγο να σκώσουμε τα χέρια ψηλά. Λέμε ότι δεν μας κάνει ούτε η μελαγχολία, ούτε η έπαρση των «μεγάλων γεγονότων» και του πλήθους. Λέμε ότι η λύση ενάντια στην εθνική ενόπληση είναι το ταξικό μίσος. Ότι ο οργανωμένος αντιφασισμός, «πεζοδρόμιο-το-πεζοδρόμιο», είναι πιο κρίσιμος από ποτέ.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

Πριν μερικές ημέρες, η ΕΕ εξέδωσε κάτι σαν οδηγό επιβίωσης για 72 ώρες στο σπίτι σε περίπτωση κρίσεων. Ένα «κιτ έκτακτης ανάγκης», σε φάση πάρτε κονσέρβες και κωλόχαρτα. Γελούω μων, καθόλου χαριτωμένο δε. Είπαμε λοιπόν και εμείς με τη σειρά μας να βγάλουμε έναν οδηγό επιβίωσης για όλους εμάς που δεν έχουμε καμία διάθεση να πολεμήσουμε ή να βάλουμε πλάτες για τη πατρίδα και τα αφεντικά της:

Δεν πάμε στον στρατό! Το Ι-5 είναι ο πιο μαζικός και εύκολος τρόπος για αυτό. Χιλιάδες εθνικοί προδότες σαν και του λόγου μας το επιλέγουν.

Έχουμε ταξική συνείδηση - όχι εθνική! Μοιραζόμαστε πολύ περισσότερα κοινά με τα αδέρφια μας στην Τουρκία, τη Γαλλία, την Παλαιστίνη, με τις μετανάστριες των γειτονιών μας, παρά με τα αφεντικά μας ή με όσους προσκυνάνε το εθνόσημο. Δεν είναι μόνο ότι αυτοί οι τελευταίοι είναι γελοίοι: η εθνική ενότητα είναι βαμμένη με το δικό μας αίμα.

Δουλεύουμε με το πάσο μας! Τα αφεντικά μας χρειάζονται περισσότερο απ'ότι παραδέχονται κι ας μας απειλούν ότι θα μας αντικαταστήσουν με μηχανές: εμείς παράγουμε όλο τον πλούτο αυτού του κόσμου. Δεν θα σκοτωθούμε πάνω στα μηχανάκια, δεν θα τρελαθούμε πίσω απ' τους υπολογιστές!

Γράφουμε τις εντολές τους εκεί που δεν πιάνει μελάνι! Από το 112 μέχρι τα δελτία ειδήσεων. Δεν πιστεύουμε τι λένε οι ειδήσεις, διαβάζουμε πίσω από αυτές.

Αριστεροί και δεξιοί πάντα δουλεύουν μαζί! Η ελληνική αριστερά έχει γράψει χιλιόμετρα υποστηρίζοντας τα ντόπια αφεντικά, έχει γράψει χιλιόμετρα χτίζοντας την εθνική ενότητα. Το έδειξαν στα λοκντάουν, το έδειξαν σε όλες τις κρίσεις, βάζουν πάντα πλάτη στα εθνικά συμφέροντα!

Μιλάμε μεταξύ μας - δεν ρουφιανεύουμε! Βάζουμε στην άκρη τις οθόνες και τα λέμε εκεί έξω. Προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη παρά τις αντιφάσεις μας.

Στέλνουμε τους φασίστες στις τρύπες τους! Στο κάτω κάτω, αυτοί είναι που μας λένε να πεθάνουμε για την πατρίδα, ας το κάνουν οι ίδιοι. Σβήνουμε στοχάδια και λοιπά σύμβολα με σπρέι, βρίζουμε και κυνηγάμε εθνικιστές στη γειτονιά, στο γήπεδο, στη σχολή κ.ο.κ. Τίποτα δεν είναι πιο απολαυστικό από έναν φασίστα που βάζει τα πόδια στην πλάτη.

Bonus: οργανωνόμαστε σε αυτόνομες αντιφασιστικές ομάδες. Κάνουν όλα τα παραπάνω με συνέπεια και για πολλά χρόνια. Και έχει πολλούς ανθρώπους να βάζουν τα χέρια τους και τα μυαλά τους να δουλέψουν μαζί. Δεν είναι μια δημοφιλής επιλογή είναι αλήθεια. Έχει πολλή δουλειά που δεν μπαίνει σε βιογραφικό, έχει όμως πολλή χαρά και ταξική περηφάνεια. Ας κρίνει ο καθένας και η καθεμία για το τι είναι πιο χρήσιμο στις μέρες μας.

